
Kántor Zsolt

TAPASZTALAT ÉS NYELV

Tengelyi László emlékére

Mennyi eldugott, kék szótó kerül elő a liánok alól!
Narancshéj és zsírkréta. A kutya ássa ki.
Makulátlan, de marginális pillanatok,
egyberagadt szárnyak. A parkban penészes tábla:
Orális ABC. A nyírfa kérgére rajzszegezve.
Szivacsként működik a fantázia. Felissza a gondolatokat.
És milyen pökhendi násznagy a tenger!
Nem engedte, hogy megfürödjek az esküvőmön.
Sűrű oltófolyadék folyt az égből, klarinétra gyűjt
egy hajléktalan komponista. Magába injekciózza a tájat.
Egy agyonszívott szóvég billent le a szószeokról:
panasz. Alszunk, suttogta az ősz.
Íme, egy Amőba Záróakkordja, szisszent fel Csehov.
Hajnali kettőkor azután végre ránk talált
Donna Macedónia, az impresszárió.
A tapasztalat elkésett tudás. A pillanatba beás.

KIERKEGAARD ÁLNEVEI

Johannes Climacus

Emlék-ecsetek.
Kapu. Medúza. Timpanon.
Ceruza: égbolt ujjá.

Vigilius Haufniensis

Egyidejűség.
Mindent egyszerre látni.
A pillanat áll.

Constantin Constantinus

Felhő. Frigyláda.
Két metafora-kerub.
Az Úr kezei.

SZÉK, KABÁT, ÓRA

NAPLÓ 3.

Mostanában én is konkrét, értelmes képekben álmodom. Az egyik utcában felhőkarcolók álldogálnak, a másokban már tenger folydogál. És a kék hegyek közelebről barnák. A sárga búzatáblák igazából jégcsap-csipkék. Néhány igazán ellazult, sétálgató ember pedig a nonfiguratív tájat hivatott nevetgélő ornamentikává változtatni.

A sarki épület egy emberi szív. S a bal pitvarból ered, a trónszék alól egy folyó. Innen a néző az égbolton is átlát. Mint az áttetsző kristály. Megnyugtató látvány. Majd a Logosz Negyed jön, a vízesések között. Ott egy aranyból készült híd, és közben zenél, cseng-bong az emlék-üvegpalota. Ott beszélgetnek egy asztalnál: Thomas Mann, Freud és Boris Vian.

A lét másik dimenziójában az aktuális álom egy regény. A kitaláltba bejut a test. Marad tény és tett. Örökre az lesz az „ürge”, aki volt. Csak Isten tudja a titkát, ha lehajol. Hogyan tovább? Lezárult egy korszak! Jöhet egy másik Kor. A léten túli etika. Kicsurran, ha forr. S egy csepp hiba. S oda az egész matematika!

S egyre ízesebb lesz a könyv. Készítem a tizedik kötetem. Itt az ünnepi bor. Kicsit megáll a világ.

Hirtelen a mindenütt lesz egyszerre nappal és éjszaka. Mintha az idő és az örökkévalóság határán időzne a lélek. Ha ezt meg meri tenni a tudat, mire számíthat a tudatalatti? Az ember erre ébred. A hajnalt háromszögekből, felhőből és hegyek között folydogáló patakokból varrja össze. Kitalált világokból szövögeti az otthont.

És rádöbben, hogy a szavak nélküli gondolkodás tulajdonképpen képek általi jelbeszéd. A kép képződése az örökölt fantázia és a valóság egyesülése. A szürmodernitás. Fogjuk rá! De az agy így is mindent korrigál és kontrollál, mint egy makacs helyesírási program. *Most kortyonként sötétedik.* Ha kinézek az ablakon, egy csalánban fekvő női aktot látok. Performance zajlik a Nostalgia hajón. Boris Vian egy vödör pezsgővel (száraz) rohan a tévé képernyőjéből a partra, és ráönti a szoba-rózsámra a mondani-valót. Az első rápillantás után máris dimenziókra bomlik szét a szoba. Emlék omlik be az álom alatt. Az emelkedettség elillan. Látomás helyett mély álom lesz a beszédből. De egy életre kelt spirálfüzet megmenti a nemzetet. A nyitva hagyott ablak miatt: behozza a huzat a pitypang (úgymond) szirmait.

A történő idő egyetlen pontján vagyok. Dús betűszőrzet. Események kontra újraírás. Szövegből kikelt szöveg. Idea és retus. Együttrezgés-ráhangzás. Az írott ember. Demisztifikálja a szöveget, a kontextust. Elutasít mindenféle privilegizált akaratot. Eloszlatja az objektivitást, a fölényt és a konszenzus illúzióját. A nyom, amely soha nem vezet önmaga nyomára. Itt van a zenekari árokban. A félreértelmezés kihajt a jelentéssűrűségéből. Önelvű kapu.